

ZAKAJ BOG DOPUŠČA ZLO?

Wilhelm Busch

V svetu se dogajajo strašne stvari. In zato se ljudje sprašujejo: Kje je Bog? Zakaj on to dopušča? Zakaj ob vseh teh strahotah molči? In tako lahko pridemo do nevarne misli: Morda pa res ni Boga? Mogoče so nebesa prazna? Mogoče je ateizem vseeno pravičen?

Proč s teboj, Bog!

Spominjam se zanimivega dogodka, ko sem bil še povsem mlad pridigar. S sedemindvajsetimi leti sem prišel v Essen in izbruhnila je velika stavka rudarjev. Šel sem mimo zbranih rudarjev. Tu je stal človek in vneto govoril ljudem, ki so stali okrog njega. Govoril je o lačnih otrocih, izkoriščevalskih plačah in nezaposlenosti. Opazil me je, me prepoznal in zarohnel: „Ha, tu je pridigar! Pridi sem!” Šel sem k tej skupini. Ljudje so mi naredili prostor in prišel sem do govornika. Okrog mene je bilo mogoče sto rudarjev. Govornik je rekel: „Poslušaj, pridigar! Če obstaja Bog – jaz sicer ne vem, lahko pa – potem bom, ko umrem, stopil pred njega in mu povedal!” In tedaj je zavpil: „Zakaj si

dopustil, da so otroci trpeli lakoto, medtem ko so drugi hrano odmetavali? Zakaj si dopustil, da so ljudje trpeli zaradi raka? Zakaj? Zakaj” In tedaj mu bom rekel: „Ti, Bog, oddalji se! Umakni se! Beži!” Tedaj sem še sam vzkliknil: „Popolnoma pravilno! Dol s tem Bogom! Dol s takšnim Bogom!”

Proč s teboj, človek!

Nenadoma je vse utihnilo. Govornik se je začudil in dejal: „Poslušajte, vi ste vendar pridigar! Vi vendar ne smete vpiti: Dol s tem Bogom!” Potem sem mu odgovoril: „Poslušaj, ta Bog obstaja samo v tvojih mislih; Bog, pred katerega lahko ti stopiš, si dovoliš, da ga pokličeš na odgovornost, da si pred njim sodnik in on obtoženec. Temu Bogu lahko tudi sam povem: ‚Proč s tem Bogom!’ Takšnega Boga ni. Toda nekaj ti želim povedati: „Obstaja pa drugi, resnični Bog. Pred njega boš stopil kot obtoženec in tedaj niti ust ne boš mogel odpreti, kajti on te bo vprašal: „Zakaj me nisi spoštoval? Zakaj me nisi klical? Zakaj živiš v nečistosti? Zakaj si lagal? Zakaj si sovražil? Zakaj si se prepiral?

Zakaj si....?” Tako te bo vprašal. Tedaj ti bo beseda v grlu zastala. Od tisoč vprašanj ne boš mogel odgovoriti niti na eno. Ne obstaja Bog, kateremu bi lahko rekli: „Proč s teboj!” Toda obstaja sveti, živi, resnični Bog, ki bi nam lahko nekoč rekel: „Proč s teboj! Ali ste izpolnjevali vse božje zapovedi? Bog jemlje svoje zapovedi resno. Obtoženi smo mi, ne Bog.”

Sodoma in Gomora

Rad bi vas seznanil z zgodbo iz Biblije. Bili sta dve mesti: Sodoma in Gomora, mesti visoke kulture s prefinjeno civilizacijo. Niso trdili, da Boga ni. Verjetno je bilo med njimi tudi nekaj pridigarjev. Toda Boga niso jemali resno. Teptali so vse njegove zapovedi. V Sodomi je živel pobožni človek Lot, ki je govoril: „Z Bogom tako ne smete ravnati! Ne varajte se, Bog se ne da zasmehovati! Kar človek seje, to bo tudi žel!” Toda ljudje so odgovarjali: „Ne hecaj se! Saj ti nisi pridigar! Nehaj govoriti o tem nesmislu: Kar človek seje, to bo tudi žel!” Toda nekega jutra se je zgodilo. Bog je najprej rešil Lota

iz mesta, nato pa je dovolil, da sta na mesti z neba padala ogenj in žveplo. Kako je to, smo doživeli v bombardiranju v času vojne. Toda Bog lahko to naredi tudi brez letal. Lahko si predstavljamo, kako so ljudje skakali iz postelj in vzklikali: „V klet!” Zbežali so v kleti. In nato je v kletih postalo vroče kot v pečeh. V neki kleti se je znašlo več dobrih meščanov. Vsi so imeli svoje skrivnosti, kot jih ima vsak človek danes. V kleti je bilo vse bolj vroče. Hoteli so ven, a niso mogli, ker je okrog besnel ogenj. Naenkrat je nekdo rekel: „Ljudje, Lot je imel prav: Bog resnično živi!” Neka mlada ženska je dejala: „Potem pomaga le eno: sedaj bi morali moliti! Kdo zna moliti?” Naenkrat se je slišalo: „Gospod, vseeno bodi usmiljen! Grešili smo! Prezirali smo te! Toda vseeno prenehaj! Saj si ti Bog ljubezni, ti si milostljiv! Gospod, usmili se!” Slišal se je le prasket ognja. Ljudje so začeli vzklikati: „Bog, zakaj molčiš?” Vse je bilo tiho. Slišal se je samo prasket plamena. Sedaj so lahko le molili ali kleli – Bog ni več odgovarjal.

Obstaja meja, katero lahko prekorači človek, mesto ali narod; meja nezanimanja za živega Boga. Ko se ta meja prestopi, Bog ne posluša več in ne odgovarja. Tedaj lahko molite ali preklinjate. On ne odgovarja več. Ta molk je bila najhujša obsodba Sodome. Bog jim ni imel več kaj povedati!

Ne razumem

Ne razumem Boga. Ne razumem, zakaj Bog tako veliko dopušča. A obstaja spomenik in dokaz božje ljubezni. To je Jezusov križ. „On ni prizanesel lastnemu Sinu, temveč ga je dal za nas vse. Kako nam torej ne bi z njim podaril tudi vsega drugega?“ Tako pravi apostol Pavel. In tako to tudi je. Ko pod Jezusovim križem najdem mir z Bogom, potem nimam več nobenih drugih vprašanj. Ko so bili moji otroci majhni, so razumeli, kar sem delal in so mi zaupali. „Oče bo to dobro naredil!“ Ko pod Jezusovim križem najdem mir z Bogom, ko sem božji otrok, potem lahko zaupam nebeškemu Očetu. On vse dela dobro.

Moje življenje je uničeno

Sedaj vam moram povedati nekaj o Jezusu. Okrog Jezusa se je zbrala množica ljudi in on je govoril. Nenadoma jih je v ozadju nekaj vznemirilo. Ljudje so začeli govoriti in bežati. Jezus je svoj govor prekinil: „Kaj se je zgodilo?” Zgodilo se je nekaj strašnega. Prišel je gobavec. Ali veste, kaj je goba? Telo se gnoji, čeprav je človek živ. To je grozljivo: gnoj, ki najeda ušesa, nos, usta. In ta goba je tako nalezljiva, da se prenaša tudi z dihanjem. Zato morajo živeti gobavci v puščavi. Ne smejo priti med ljudi!

In sem, v to skupino ljudi, je prišel takšen gobavec! Slišal je za Jezusa, gnalo ga je veliko hrepenenje! „Rad bi videl rešitelja!” Tako je prišel. In človeku so naredili prostor! Ljudje so se umaknili. Tedaj so vpili: „Pojdi! Beži!” Prijemali so kamenje in pretili. Toda on se ni dal odgnati. Zelo dobro si lahko predstavljam, kako je sredi množice nastala prosta pot, prosta zaradi prestrašenih ljudi. In skozi nastali prehod gre gobavec vse do Jezusa. Ni stal pred Jezusom, ampak se je vrgel v prah pred njim

in izjokal rešitelju vso svojo bedo: „Moje življenje je uničeno, izgubljeno! Jezus, če ti hočeš, me lahko očistiš (ozdraviš). Pomagaj mi!”

Veste, uničeni človek in Rešitelj, božji Sin, morata priti drug k drugemu! Tako mora to biti: naša beda mora priti pred Jezusa! Želim, da odvržete vaše malo „religije” in predate svojo bedo Jezusu. In tu je pred Jezusom ležal gobavec. „Če hočeš, me moreš očistiti!”

Jezusov dotik

In potem se je zgodilo nekaj neskončno lepega. Lahko si predstavljam, da je Jezus stopil korak nazaj od tega uničenega človeka in rekel: „Da, dobro. Vstani! Bodi čist!” Toda tega ni storil. Jezus je šel korak naprej in položil svoje roke na bolno glavo! Ljudje so od strahu vpili: „Gobavca se ne sme dotakniti!” Biblija poroča: „Jezus se ga je dotaknil.” Nikakršna umazanija za rešitelja ni pregnusna. Nobena beda mu ni prevelika. On se s svojo roko tega dotakne. In če je sedaj tukaj kdo, o katerem nihče ne želi ničesar vedeti, potem Jezus položi nanj

roko in pravi: „Jaz sem te odrešil, ti moraš biti moj!” Če je sedaj kdo tukaj, katerega muči gobna umazanija greha, potem mu Jezus ponuja roko in pravi: „Bodi čist!”

V Jezusu prihaja božja ljubezen k nam v našo bedo, v naše grehe, v našo umazanijo, v našo bolezen! Jezus je Božja beseda, ki je postala človek! Nekateri ljudje pravijo: „Zakaj Bog molči?” Ali ni Bog dovolj jasno in čudovito govoril?!

Zakaj visiš?

In ta Jezus je bil nekega dne križan, skozi roke in noge so mu zabili žebelje. Tedaj so križ dvignili. Okrog križa je bila razbesnela in razvpita množica. Rimski vojaki so porivali ljudi nazaj. Pridite, pridružimo se tej množici, postavimo se pod križ! Poglejte njega, človeka z Golgote! „Glava je vsa krvava in ranjena, polna bolečin, prezirana in zasmehovana s trnjevo krono! Poglejte ga! Vprašajte ga: „Zakaj ti tukaj visiš?” On pa vam odgovarja: „Pred Bogom si ti kriv. Ali boš ti plačal to krivico v

peklu ali pa jo jaz plačam tukaj zate. Nekdo mora plačati! Jaz želim to storiti zate! Verjemi!”

Jezus je odnesel na križ grehe sveta – tudi moje; odnesel je mojo krivico in me spravil z Bogom, plačal je zame in me kupil za Boga.

Vstal je

In potem so Jezusa položili v grob, ki je bil v skali. Grob so zapečatili s ploščatim kamnom. Rimski vojaki so stražili. Zgodaj zjutraj tretjega dne, ko se je zdanilo, so vojaki zaradi močne svetlobe popadali na tla. Zadnje, kar so videli, je bil Jezus, ki prihaja iz groba. Ne pripovedujem vam nobene bajke. Govorim vam, ker vem, da je ta Jezus vstal od mrtvih. Ta Jezus, ki je umrl za vas, živi! In on vas poziva. Odločujoče vprašanje vašega življenja je, če ga boste sprejeli! Bog ne molči, on govori v Jezusu.

Najbolj strašen obisk

Na koncu vam bom povedal še nekaj. Ko sem pred nekaj desetletji postal pridigar v nekem rudarskem področju, je bilo strašno. Slišal sem za nekega

delavca, ki je doživel v rudniku nesrečo. Na ledja mu je padla skala. Ohromel je, bil je brez vsakega upanja v ozdravljenje. Strašno! Obiskoval sem ga in ta obisk je bil strašen, da, to je bil eden najbolj strašnih obiskov, ki sem jih kdajkoli doživel. V kolibi je bilo veliko rudarjev. Hromec je sedel v svojem invalidskem vozičku. Ko sem vstopil, je zavpil: „Ti črnuh, ostani kar zunaj! Kje je bil tedaj tvoj Bog, ko mi je padla na ledja skala? Zakaj Bog molči?!” In poterni je preklinjal. Bilo je kot v peklu. Nisem mogel spregovoriti niti besede, zato sem odšel.

Bog ljubi svet

Med rudarji sem imel nekaj prijateljev in njim sem povedal o svojem obisku. Čez teden dni, ko sem ravno hotel začeti z biblično uro, so se s treskom odprla vrata in prikazal se je voziček s hromim človekom. Prijatelji rudarji so enostavno odšli ponj in ga pripeljali na naš shod. Ne vem, če so ga kaj spraševali, verjetno ne. Tako se je torej znašel pred menoj. In tedaj sem govoril o odlomku iz Pisma:

„Bog je namreč svet tako zelo ljubil, da je dal lastnega Sina”. Govoril sem o Jezusu, Božji besedi, katero moramo poslušati, in sem nadaljeval: „... da nihče, ki veruje v Jezusa, ne bo pogubljen.” In človek je poslušal. Prvič je slišal tako govoriti o Jezusu! Naenkrat mu je postalo jasno.

Želim skrajšati: četrť leta za tem je sprejel vero v Gospoda Jezusa. Ne morem vam povedati, kako se je vse spremenilo. Njegovo stanovanje je bilo preurejeno. Kjer so se prej slišale kletvice, so sedaj odmevale pesmi Jezusu. Stari prijatelji so odšli, prišli so novi. Steklenice z žganjem so izginile, a na mizi je bila Biblija. Žena in otroci so si oddahnili.

Hvala za zlomljeno hrbtnico

Tik pred njegovo smrtjo sem ga še enkrat obiskal. Tega ne bom mogel pozabiti. „Amsel,” sem ga vprašal, „kako je?” „Ah,” je odvrnil, „odkar sem predal življenje Jezusu in so mi grehi odpuščeni, odkar sem božji otrok,” in nato je nekaj trenutkov premišljeval, nato pa nadaljeval: „je vsak dan kot sveti večer.” Tako lepo se je izrazil rudar, ali ne?!

In potem je sledilo nekaj, česar ne bom nikoli pozabil. Tedaj je rekel: „Busch! Kmalu bom umrl, čutim. In tedaj bom vstopil skozi vrata in stopil pred Boga. Popolnoma jasno mi je: s smrtjo ni vsega konec. V večnosti bom stopil pred božji prestol, se vrgel pred njega in se mu zahvalil, da mi je zlomil hrbtenico.”

„Amsel,” sem ga prestrašen prekinil, „kaj govoriš?”

Tedaj je on odgovoril: „Vem, kaj govorim. Glej, če do tega ne bi prišlo, če bi me Bog pustil, da bi šel naprej tako brezbožno, bi prišel v pekel, v večno obsodbo. Bog je moral tako boleče poseči v svoji rešilni ljubezni in mi zlomiti hrbtenico, da bi lahko našel njegovega Sina Jezusa. Po Jezusu sem postal vesel božji otrok. In zato se mu želim zahvaliti!”

In potem je sledil stavek, ki se mi je nepozabno vtisnil v spomin: „Boljše je hrom pripadati Jezusu in biti božji otrok, kot z dvema zdravima nogama skočiti v pekel!”

Odgovoril sem: „Dragi moj Amsel! Glej, Bog ti je poslal nekaj strašno težkega. Sprva si zmerjal: ,Kje

je bil takrat Bog? Zakaj Bog molči?!’ A sedaj si dojel, zakaj je Bog to poslal. On te je želel pritegnili k Jezusu, da bi te Jezus lahko pripeljal k Njemu!”

Izdaja:
DUHOVNO OBZORJE,
Celovška 70, Ljubljana

kot samostojno prilogo
Golgotški vestnik 1-2/92

Odgovarja: MIHAEL KUZMIČ

Naklada: 5000 izvodov

Prevod: Franc Kuzmič

Izdano leta: 1992

